

La professionalitat del fotògraf Vallvé

Sr. Director de *Capçalera*:

És el meu desig informar de l'error comès en la publicació *Història del Periodisme a Catalunya*, a l'apartat "Els fotògrafs del Règim" (pàg. 70), on se'm qualifica com a fotògraf que va obtenir totes les benediccions oficials del règim. Els arguments que narro a continuació demostren que l'anterior afirmació no s'ajusta a la veritat.

Amb nou anys que jo tenia va acabar la guerra civil. El meu estimat pare va engegar un negoci de fotografia a Tarragona l'any 1906. Des d'aquella època he continuat la seva tasca fent fotografies per a tothom que m'ho ha demanat o encarregat, sense fixar-me en la seva ideologia política o condició social. Tant el meu pare com jo hem estat dos professionals coneguts a Tarragona i les seves comarques. La Diputació de Tarragona va tributar recentment un homenatge al meu pare amb una exposició retrospectiva de l'època on es demostra la professionalitat dels Vallvé, la qual va ser reconeguda pel president de la Diputació i pel director del Museu d'Art Modern mitjançant paraules d'admiració i agraïment.

El primer diari en què vaig publicar fotografies fou *Marca*, de Madrid, quan jo tenia 17 anys. Quan vaig poder demanar el carnet de fotògraf, ho vaig fer, però em va ser denegat, penso que per motius de no pertinença al Movimiento ni a cap organització política del règim; tot i així, vaig fer fotografies per a les agències EFE i Europa Press. Tant jo com el meu pare ens hem limitat a actuar com a bons professionals i a servir Tarragona i els seus ciutadans.

RAMON VALLVÉ i VILÀ

Comunicació social. Tendències.

Bernardo DIAZ NOSTY, director.
Fundesco. Madrid, 1990.

L'informe anual de Fundesco fa balanç de l'any 1989 i apunta algunes previsions de futur. Pel que fa a la mirada enrera, constata que l'any passat la premsa va registrar un doble creixement: l'augment d'un 5% en el nombre de lectors (xifra encara molt allunyada de la mitjana europea) i un espectacular increment en els beneficis empresarials, amb una facturació global de 311.000 milions de pessetes, el 77% d'ells procedents de la publicitat. De cara al futur, els experts que han col·laborat en l'informe opinen que la crisi econòmica que es vaticina pot posar fi al període d'expansió generalitzada que han viscut pràcticament tots els mitjans.

Informe sobre la informació. Espanya 1990.

Número monogràfic de la revista *Situación*.
Banco Bilbao-Vizcaya. Madrid, 1990.

Informe dirigit per tres professors de la facultat de Ciències de la Informació de la Universitat de Navarra: Alfonso Nieto, Carlos Soria i Salvador Giner. L'informe constata, per enèsima vegada, el baix índex de lectura de premsa que hi ha a Espanya, i valora el que considera nombre excessiu de diaris existents al país. També analitza el que pot representar la competència sorgida amb les televisions privades. També s'estudien les inversions estrangeres, i s'arriba a la conclusió que almenys 24 empreses estrangeres importants, gairebé totes europees, han invertit en mitjans de comunicació espanyols.

El catedràtic de Dret de la Informació José María Desantes manté que l'ordenament jurídic espanyol en matèria de premsa és imperfecte, tant per deficiències tècniques com perquè no està orientat en general a garantir el dret a la informació. Recorda la necessitat de regular per llei la clàusula de consciència, el secret professional i l'accés dels ciutadans als arxius administratius. Destaca també que Espanya és un dels pocs països del món que no tenen un codi deontològic informatiu, per manca d'acord entre els professionals.

La premsa invisible. Fanzines a Catalunya.

Ramon AYMERICH
Editorial El Llamp. Barcelona, 1990.
96 planes. 13,5 x 20 cm.

La premsa invisible és un recorregut pels fanzines elaborats a Catalunya entre 1983 i 1986, moment de màxima difusió d'aquestes publicacions marginals i llibertàries, elaborades per aficionats sense ànim de lucre. El llibre, redactat en forma de reportatge, recull quatre itineraris que, sense ser exhaustius, repassen les manies de les tribus dels anys de la crisi. D'aquesta manera queda documentada l'existència d'una mena de revistes que rarament arriben a les hemeroteques i de les quals, al cap d'uns anys, ja és impossible escriure'n la història.

Ramon Aymerich i Piqué és de Terrassa, té 31 anys i treballa actualment com a periodista econòmic.

El idioma español en las agencias de prensa.

Fundación Germán Sánchez Ruipérez i Agència EFE.
Madrid, 1990.

Aquest llibre recull totes les ponències i col·loquis del seminari internacional que, amb el mateix títol, va celebrar-se l'octubre de 1989, amb motiu del 50è aniversari de l'agència EFE. Periodistes i filòlegs van examinar l'estat de la llengua castellana, i van coincidir en la necessitat de normalitzar el llenguatge i aconseguir uns mínims de precisió i eficàcia en la intel·ligibilitat dels missatgers adreçats a una comunitat de més de 300 milions de persones.

Divertim-nos fins a morir. El discurs públic a l'era del show-business.

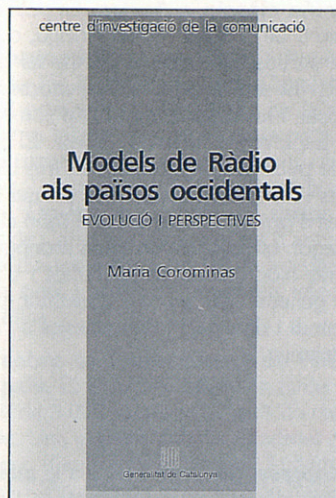
Neil POSTMAN.
Llibres de l'index. Barcelona, 1990.
222 planes. 13 x 19 cm.

En el moment que les televisions privades tenen cos a Espanya i que el model de televisió nord-americà comença a imposar-se, la publicació d'aquest llibre no pot ser més oportuna. Neil Postman, teòric de la comunicació i professor universitari a Nova York, va escriure aquest llibre el 1985, i hi analitza les conseqüències que pot tenir la manera entretinguda d'informar que és pròpia de la televisió i que ha transformat dràsticament la política, la ciència, l'educació i la religió. Postman es lamenta de l'agonia de la paraula impresa i retrata, amb humor, agudeses i una prosa brillant, els perills del món àudio-visual. En la comparació entre 1984, d'Orwell, on les persones són controlades mitjançant el dolor, i *Un món felç*, d'Huxley, on són controlades per mitjà del plaer, Postman obliga a considerar la possibilitat que fos Huxley i no Orwell que tingués raó.

Rapport sur la communication dans le monde.

Les presses de l'Unesco. París, 1990.
524 planes. 20,8 x 29,5 cm.

Aquest *Rapport* és un estudi global del desenvolupament de la comunicació i constitueix una de les fonts d'informació més completes actualment disponibles sobre la comunicació en el món. Els editors el treuen a la llum amb la voluntat que sigui una obra de referència per a aquells que han de prendre decisions, per als que han de planificar i per a tots aquells que treballen en el món de la comunicació. Tracta de la cooperació tècnica, de les tecnologies, de les tendències econòmiques i industrials, de la formació i l'ocupació, de la circulació d'informació, dels aspectes jurídics i de les últimes novetats en el camp de la comunicació. Conté, d'altra banda, un abundant material bibliogràfic, referències i estadístiques. N'existeix també una edició en anglès, i és a punt de sortir la castellana.

Models de ràdio als països occidentals. Evolució i perspectives.

Maria COROMINAS
Centre d'investigació de la comunicació de la Generalitat de Catalunya.
Barcelona, 1990.
74 planes. 15,5 x 22 cm.

Els canvis més importants que han afectat la indústria de la ràdio als països occidentals han estat determinats pel creixent pes del sector privat a la radiofusió, que sol formar un règim de duopoli amb el sector estatal, segons s'explica en aquest nou llibre publicat pel Centre d'Investigació de la Comunicació de la Generalitat de Catalunya i del qual és autora Maria Corominas.

El llibre fa una anàlisi de l'evolució, la situació actual i les perspectives de la ràdio, estudiant els règims de propietat i explotació, les formes de finançament, els mecanismes de regulació i de control i el plantejament general de la programació als països occidentals.

Maria Corominas assenyala en la introducció del llibre que "la ràdio és un mitjà de comunicació amb un grau de penetració molt alt en la vida quotidiana i, per tant, té una capacitat d'incidència social elevada", i no obstant això, continua l'autora, "l'interès dels estudiosos de la comunicació per la radiofusió fa anys que no ocupa un lloc preeminent".

Amb aquest llibre, Maria Corominas sistematitza les característiques dels diversos models de ràdio, fugint de la presentació tradicional per països, a fi d'oferir alternatives a l'organització de la ràdio a Catalunya.

Models de ràdio als països occidentals és el quart llibre de la col·lecció "Informes" del Centre d'Investigació de la Comunicació (CIC). Altres monografies d'aquesta col·lecció tracten sobre la comunicació social a Catalunya als anys 80, la indústria àudio-visual a Catalunya, i els fluxos de la premsa entre Catalunya i la resta d'Espanya.

El CIC edita també la col·lecció "Estudis", dins la qual han aparegut fins ara tres títols, sobre la teoria dels gèneres periodístics, les telecomunicacions a Europa, l'anàlisi de la imatge fotogràfica i sobre els sistemes estatals d'ajuts a la premsa en diversos països.

Convocat
el IX Premi
Serra
i Moret

El departament de Benestar Social de la direcció general d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya convoca el novè premi Serra i Moret. Poden optar a aquest premi aquells articles periodístics que tractin el civisme en algun dels seus aspectes, o bé en facin una descripció global o una anàlisi prospectiva. Hauran d'haver estat publicats en el període comprès entre l'1 de febrer de 1990 i el 31 de gener de 1991.

El premi per al guanyador serà de 250.000 pessetes.

Els treballs, dels quals només caldrà presentar un exemplar, es trametran a la direcció General d'Acció Cívica, plaça d'Antoni López, 5, 08002 Barcelona, per correu certificat o personalment. Hauran d'incloure el nom, adreça i telèfon de l'autor. Aquells treballs que siguin presentats amb pseudònim, inclouran en sobre tancat les mateixes dades. Els articles, que podran ser proposats pel seu autor o bé pel diari o revista que els ha publicat, hauran d'incloure la data i el nom de l'esmentada publicació. El termini finalitzarà el 31 de gener de 1990.

El jurat serà format per: Albert Abril, Francesc Candel, Josep Cuní, Joaquim Ferrer, Ignasi García i Clavel, Antoni Kirchner, Manuel Lladonosa, Albert Manent i Ignasi Riera.

El seu veredict, que serà inapel·lable, es farà públic el 23 d'abril, Diada de Sant Jordi, en l'acte de lliurament dels premis que es realitzarà al Palau de la Generalitat.